

[Lysholt Hansen.]

have skåret betydeligt ned på beskæftigelsesmulighederne i det kommende finansår. Det må ikke alene samfundsøkonomisk, men også menneskeligt være rigtigere i så vid udstrækning som muligt at få værdier for de beløb, staten anvender, i stedet for at udbetale dem i form af understøttelse. Vi vil ud fra dette synspunkt, at det menneskelige må komme før det økonomiske, stemme imod de af regeringens nedskæringsforslag, der vil få den virkning, jeg har nævnt.

Den største post i spareplanen er jo nedskæringen af statens bygge- og boligfond, hvor man foreslår tilskuddet til fonden skåret ned fra 310 mill. kr. til 48 mill. kr. Det vil sige at der inklusive fondens renteindtægt i 1968-69 kun vil være 124 mill. kr. til rådighed for kommunerne til fremskaffelse af byggemodne grunde til de kommende års byggeri. Det hjælper ikke, at regeringen så i en tekstanmærkning søger tilslutning til i de følgende år at give forhåndstilsagn til kommunernes grundkøb og byggemodning inden for en årlig beløbsramme på 150 mill. kr. Det er jo ganske utilstrækkeligt over for de ønsker, kommunerne har, og dermed med hensyn til at løse problemet at holde priserne på jord bl. a. til boligbyggeri nede på et rimeligt niveau. Når boligministeren over for finansudvalget har oplyst, at en undersøgelse foretaget i juli måned 1967 af kommunerne viser, at der allerede da var fremsat ønsker om lån på 232 mill. kr. i indeværende år, 333 mill. kr. i 1968-69 og 303 mill. kr. i 1969-70, og ansøgninger stadig indkommer, er det vel det bedste bevis for, at de mennesker, der landet over har jordproblemerne nærmest inde på livet, er klar over omfanget af den jordspekulation, der foregår, og at man med kyshånd greb den chance for at få blot nogenlunde hånd i hanke med tingene, som midlerne i statens bygge- og boligfond gav mulighed for.

Når man sammenligner det beløb på små 900 mill. kr., som kommunerne mener at have brug for til dette formål blot frem til 1. april 1970, med de 750 mill. kr., regeringen vil stille til rådighed helt frem til april 1973, er man lige ved at kunne gøre op i kroner og øre, hvor store beløb der ligger og venter i spekulationsgevinst på de mennesker, der i dag ejer jorden. Nedskæringen på bolig-

fonden vil ikke alene blive dyrere for de unge, der skal ind i de kommende års nybyggeri, men den vil også sinke løsningen af vore boligproblemer, og den vil hæmme en fornuftig planlægning i kommunerne. Hertil kommer jo så, at pengene fra fonden ved at øge byggemodningen i kommunerne også ville kunne have givet en hårdt tiltrængt forøgelse af beskæftigelsen. Vi må derfor stemme imod forslaget om denne nedskæring.

En nærmere gennemgang af alle ændringsforslagene er umulig, men jeg skal omtale nogle af dem.

Vi anbefaler at stemme imod nedskæringen på 5 mill. kr. på egnsudviklingsloven. Efter et hårdt pres fra befolkningen i de egne af landet, der gennem en årrække har lidt under en arbejdsløshed, der lå langt over landsgennemsnittet, et pres, man i disse egne var enig om at øve uanset erhverv, uanset politisk opfattelse, var det endelig lykkedes også her i tinget at få alle partiers tilslutning til egnsudviklingsloven. Vi finder det derfor ulykkeligt, at den nye regering som en af sine første handlinger skærer ned på denne lov, da egnsudviklingsområderne er blevet samlingsmærket for alle gode kræfters fælles bestræbelser for at bringe disse egne ind på den rette vej i beskæftigelsesmæssig henseende.

Vi frygter i socialdemokratiet, at den psykologiske virkning af denne nedskæring vil være så stor, at besparelsen på de 5 mill. kr. vil vise sig ikke at stå i noget rimeligt forhold hertil. Jeg bor selv i et sådant egnsudviklingsområde, og jeg ved fra mit arbejde med fremme af egnsudviklingen på Lolland-Falster, hvad det betød, da venstre og konservative gav tilslutning til loven, sådan at det fik karakter af en folkesag i disse egne at arbejde på løsningen af beskæftigelsesproblemet.

Vi må stemme imod dette nedskæringsforslag, og jeg udtrykker håbet om, at de radikale, der jo hele tiden har været tilhængere af denne lov, vil være i stand til at overbevise regeringspartnerne om, at det bliver første og eneste gang, der skabes uro om egnsudviklingsloven, så længe der er behov for denne lovgivning.

I fortsættelse af vor modvilje mod denne nedskæring må jeg også dybt beklage, at regeringen har fundet det forsvarligt at